

motivere de faa Ændringsforslag, der er stillet af Flertallet. Det er ikke lykkedes at opnaa Enighed. Udvalget har delt sig i et Flertal og to Mindretal. Flertallet stiller tre Ændringsforslag, Nr. 3, 4 og 10. Under Nr. 3 foreslaar vi Ordet „Statsstøtte“ strøget og i Analogi dermed under Nr. 10 Ordet „Statshjælp“ ombyttet med Ordet „Beløb“. Meningen dermed er, at da det er overladt til Landbrugsministeren, efter Samraad med Finansudvalget, at fastsætte, hvorvidt det udelukkende skal være Laan eller delvis Statstilskud, er det upaakrævet, at Ordene Statsstøtte og Statshjælp findes i Lovforslaget. Ændringsforslaget under Nr. 4 gaar kun ud paa, at Loven skal gælde i 2 Aar i Stedet for som foreslaaet i 3, nemlig for Aarene 1923—24 og 1924—25. Man har ment, at Forholdene endnu var saa usikre, at det ikke var heldigt at fastsætte en længere Tidsperiode end 2 Aar. De 3 Ændringsforslag er tiltraadt af Ministeren, og jeg skal anbefale at stemme for dem og imod Mindretallets Ændringsforslag.

Olufson: Vi fra vor Side har allerede ved første Behandling og ogsaa senere i Udvalget bedt om en Række Oplysninger, ikke fordi vi vilde lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen, men fordi vi mener, at Tiden er saa vanskelig, at der er Grund til at samle alle de Oplysninger, der kan faas. Der er ogsaa Grund til at overveje, om ikke Tiden var inde til at skabe en mere ensartet Lovgivning end den, vi i Øjeblikket har. Fra Ministeriets Side har man ikke stillet sig særlig velvilligt. Vi har ganske vist faaet enkelte Oplysninger angaaende Udstykningsforeningerne, men de siger intet. Vi faar at vide, hvor mange Ejendomme der er købt, hvad der er givet for dem, hvor meget Arealet og Hartkornet er; men det, som havde Interesse for Udvalget at faa at vide, nemlig hvorledes disse Ejendomme er blevet udstykket; og hvorvidt den Udstykning, der var foregaaet efter Loven af 22. Juni 1917, kan staa Maal med den, der er foregaaet i Henhold til Loven af 4. Oktober 1919, og om ikke de Salgssummer, der er sat paa Jorden, er saa vidt forskellige fra Vurderingssummerne efter Loven af 4. Oktober 1919, at der deri laa en saa stærk Kritik mod Loven af 22. Juni 1917, at man ikke længere kunde fortsætte ad den Vej — derom har vi ingen Oplysninger faaet. Vi beklager det og mener, at det i og for sig havde været Grund nok for Udvalget til at sige, at saa længe disse Oplysninger ikke er fremskaffet, vilde vi ikke være i Stand

til at tage Stilling til dette Lovforslag. Men da vi ved, at man venter paa denne Lov, at Amtskommissionerne allerede den 1. Maj skulde have udsendt Bekendtgørelse angaaende Loven, men ikke har været i Stand dertil og maa vente paa, at Loven bliver vedtaget, er vi gaaet med til at forlænge Loven paa et Aar. I Løbet af dette Aar vil man kunne indhente alle de forskellige Oplysninger om, hvordan de to Love har virket, dels den, der blev vedtaget i Fjor, Loven af 6. Maj 1921, og dels Loven af 4. Oktober 1919, og sammenstille Resultaterne. Vi havde ogsaa ønsket at faa at vide, hvorledes Loven af 1917 havde virket fra første Færd. Derfor foreslaar vi i Ændringsforslag Nr. 1, at den første Paragraf gaar ud, og i et andet Ændringsforslag — Nr. 14 —, at der stilles 12 Mill. Kr. til Raadighed, medens de øvrige overgaar til Anvendelse efter Loven af 4. Oktober 1919. Vi har ikke villet modsætte os Bevillingen paa de 36 Mill. Kr., fordi vi i denne Bevilling ser et Forsøg paa at imødekomme den Jordtrang, som er til Stede paa Grund af de ekstraordinære Forhold, vi er inde i. Vi har derfor ikke villet stemme imod den eller stille Forslag om, at noget Beløb skulde gaa ud. Men vi har heller ikke villet være med til at stille de 36 Mill. Kr. til Landbrugsministerens Raadighed under Loven af 22. Juni 1917.

De andre Ændringsforslag, vi har stillet, er af mere formel Art, men de vil dog være nødvendige, hvis Loven i det hele skal kunne virke efter sit Formaal, og jeg forstaar overhovedet ikke, at Udvalgets Flertal ikke har kunnet tiltræde dem. Vi stiller under Nr. 7 Ændringsforslag om, at Maksimumslaanegrensen fastsættes i selve Loven. Det er ikke noget nyt, det har hele Tiden været saadan, at de, der søgte Laan efter Loven, vidste, i det Øjeblik de indgav deres Ansøgninger, hvor stort et Laan de kunde faa som Maksimum. Derfor kunde de købe Jord og planlægge Bygningernes Opførelse og i det hele taget disponere, idet de havde noget fast at gaa ud fra. Men som Lovforslaget her er, skal Udstykningsforeningerne allerede paa et meget tidligt Tidspunkt købe Ejendommene og udstykke dem, uden at de ved noget som helst om, hvor meget de kan faa for den Ejendom, de udstykker, og de, der køber Jord, ved ikke, hvor mange Tønder Land de egentlig kan købe, fordi der ikke er sat noget fast Laanebeløb. Først en Gang hen paa Vinteren, et halvt Aar efter, at alt er tilrettelagt, faar man at vide, hvor stort Laanet bliver. Det bliver fuld-